

Rachel*

Rachel (33) heeft een zoon van 13 jaar. Haar zoon woont bij Gastenhof in Simpelveld. Zij komt eigenlijk uit Maastricht, maar is verhuisd. Ze heeft nu al drie jaar een relatie.

“Waar ik eerst woonde was het een stuk drukker. De mensen zijn heel anders. Er werd heel veel geschreeuwd en gescholden. Ik had een tijdelijke huurwoning en op een gegeven moment moest ik de woning uit. Ik wilde niet met mijn zoon die ADHD heeft op een flatje gaan wonen. Dan ga je uiteindelijk kijken naar iets anders en zo ben ik hier terechtgekomen. Het is hier echt fijn, het is hier lekker rustig, de mensen zijn anders. Ik heb superleuke burens, de hele straat is superfijn en zij weten ook van mijn situatie met mijn zoon af. Er is gewoon begrip voor alles dus dat is echt fijn.

Mijn hobby is dansen en dan met name salsadansen. Dit doe ik een beetje voor de lol maar ook om mijn hoofd leeg te maken. Ik vind dit heel leuk om te doen. Ik heb ook in het showteam gezeten. Alleen door corona is dit helaas stil te komen liggen. Salsadansen deed ik dan tijdens groepslessen, feestjes en socials. Hartstikke leuk en gezellig. Daarnaast hou ik eigenlijk heel erg van sport. Ik ben nu niet zo veel met sport bezig als voorheen. Ik heb op kickboksen gezeten en ik heb krachttraining gedaan.

Ik heb een hond, een kat, twee cavia's en een konijn. Ik hou van dieren. De chihuahua wordt elf, de kat is pas negen maanden, de cavia's zijn net een jaar en het konijn wordt twaalf. Mijn dieren worden allemaal hartstikke oud bij mij. Ik heb allemaal huisdieren gehad die ouder zijn geworden dan gemiddeld.

Mijn favoriete band is Aerosmith. Dat is een rockband en natuurlijk helemaal het uiterste van salsa. Die band vind ik echt geweldig. Mijn favoriete filmgenre is horror. Dat vind ik heerlijk, lekker griezelen. Ik kijk die films makkelijk in mijn eentje. Ik kan daarna ook gewoon gaan slapen.

Wat ik belangrijk vind in het leven is gezond zijn en dat mijn zoon natuurlijk uiteindelijk goed terecht gaat komen. Dat vind ik eigenlijk het allerbelangrijkste dat het met hem goed gaat en goed komt. Daar ben ik ook het meeste trots op; op mijn zoon. Wij hebben een hele goede band met elkaar. Hij is echt een mama's-kindje, ondanks dat hij nu dertien is en hij zijn puberstreken heeft. Hij kan heel brutaal zijn, maar wanneer puntje bij paaltje komt dan is hij toch echt wel een mama's-kindje.

Waar ik goed in ben is dansen en zingen. Vroeger heb ik veel gezongen, nu doe ik er niet meer zo veel mee. Het liefst zong ik dan iets van Toni Braxton. Ook weer heel wat anders dus. Bij mij is alles heel verschillend.

Als persoon zou ik mij omschrijven als goed luisterend en betrouwbaar. Ik vind het heel fijn om met mensen te praten en ik vind eerlijkheid belangrijk. Het is lastig: ik denk nooit zo veel over mijzelf na. Ik praat eigenlijk altijd over mijn zoon, dus ja, wie ben ik? Ik ben best wel kalm eigenlijk. Niet haatdragend. Je staat eigenlijk niet zo stil bij jezelf. Zelf ben je ook heel belangrijk eigenlijk. Daar denk je niet altijd over na.

Mijn leven na de geboorte van mijn zoon is veranderd, 100% veranderd. Ik werkte voorheen als kapster fulltime en ik was ook nagelstyliste. Toen ben ik zwanger geworden. Tijdens de zwangerschap ben ik heel ziek geworden. Toen heb ik dus ook moeten stoppen met werken.

Vanuit mijn omgeving krijg ik geen steun. Ik sta er eigenlijk heel erg alleen voor. Dat is echt niet fijn. Ook nu ik verhuisd ben, merk ik dat mijn echte vrienden nog wel langskomen, maar heel veel mensen ook niet. Zij doen alsof waar ik woon het einde van de wereld is. Maar dat is het natuurlijk niet. Maar daar leer je ook weer van. Ik heb altijd voor iedereen gerend en gesprongen, maar nu heb ik echt zoiets van: dat doe ik niet meer.

Wat ik andere ouders mee zou willen geven; is dat het belangrijk is dat ouders af en toe echt aan zichzelf moeten denken. Vooral jezelf niet vergeten.

Ik hoop in de toekomst dat ik beter word, dat ik mijn leven weer kan oppakken en dat ik weer kan gaan werken. Dat ik weer een toekomst kan opbouwen en dat mijn zoon terug thuis komt wonen. Dat dat gewoon weer normaal wordt zoals het hoort. Hoe je het graag ziet als ouder zijnde.

Ik heb een relatie van drie jaar. Ik woon niet samen. Dit is eigenlijk wel bewust. Ik kom uit een niet zo 'n lekkere relatie, heel gewelddadig. Dus ik ben er wat voorzichtiger in geworden. Mijn zoon en mijn vriend kennen en zien elkaar wel. Wij zijn ook al een aantal keer samen bij mijn vriend gaan logeren. Maar ik ben gewoon heel voorzichtig daarin. Ik hoop natuurlijk wel dat dit in de toekomst ook zal veranderen. Mijn vriend en ik spreken een paar keer per week af maar de dagen en weekenden dat ik mijn zoon heb, hou ik nog heel erg gescheiden. Veel mensen vinden dit raar, omdat wij in de tussentijd al drie jaar verder zijn. Maar voor mij voelt dat gewoon goed. Mijn vriend en ik hebben samen gedanst, zo hebben wij elkaar leren kennen. Dat is weer eens wat anders dan Tinder en zo hè. Hij zit in de paardenwereld en ik ga dus regelmatig weleens mee naar wedstrijden.

Waar ik gelukkig van word zijn dieren en wanneer mijn zoon een goede dag heeft. Dat hij lekker in zijn vel zit. Het is geweldig om te zien als jouw kind een goede dag heeft. Vooral omdat hij autisme heeft en een vorm van ADHD. Dat kan dus nog weleens behoorlijk ontploffen. Ik word er altijd emotioneel van. Dat doet ontzettend veel pijn als je dat moet meemaken. Het is gewoon heel fijn om te zien als hij zich goed en fijn voelt. Dat doet echt goed en dan voel ik mij ook fijn. Dat blijft echt een ding, als ik over mijn zoon praat, dat is niet makkelijk.

Wat ik echt nog wil doen in mijn leven is bungeejumpen. Ik heb hoogtevrees, maar ik zou het toch een keer willen doen. Dat is dan gewoon een angst overwinnen.

Verder zou ik heel graag naar Amerika willen, omdat mijn beste vriendin daar woont. Dus ik zou heel erg graag naar haar toe willen. Mijn vriendin woont al heel lang in San Antonio. Het is best wel lastig dat zij zo ver weg woont. Ik heb haar gelukkig wel nog in België gezien toen zij zwanger was. Daar is zij toen ook bevallen en dat heb ik gelukkig meegemaakt. Maar ja, uiteindelijk is ze dus weer vertrokken en dan zie je elkaar weer niet. Dus nu is het appen en videobellen en verder heb je even geen andere keuze. We hebben ook periodes dat je elkaar niet spreekt maar je weet wel dat het echt is.

Het Boeddhabeeld op de foto staat bij ons op tafel en past echt bij ons gezin. Bij het Boeddhisme moet je dicht bij jezelf zijn en blijven en dat vind ik heel mooi. In jezelf geloven.”

*Rachel is een fictieve naam in verband met de privacy van deze ouder.